

βασανισμένου ανθρώπου) Κρήτ. (Μόδ.) Δέν τό 'χω πῶς γεράζω, μόν τό 'χω πῶς βασανίζουμαι "Ηπ. (Πάργ.) || Παροιμ. "Αμα γεράση τὸ δοντρί, ξεράδια δὲν τοῦ λείπουν (ἐπὶ τῶν συχνῶν ἀσθενειῶν, αἱ ὁποῖαι συνοδεύουν τὸ γῆρας) πολλαχ. Προσώρας ἐπαντρεύτηκα καὶ γέρασα μὲ δαύτην (ἐπὶ τῶν προμηθευομένων τι ὑπὸ τύπον προσωρινότητος, ἥτις ὁμῶς μεταβάλλεται εἰς μόνιμον κατάστασιν) "Ηπ. (Κόνιτς.) "Ο Θεὸς κι ἄνε γεράση, δέκ' ἀγιοὺς καταπονῇ τσι (ὁ ἰσχυρὸς καὶ ἔχων ἀξίαν καὶ γέρον ἀκόμη ἢ καὶ εἰς δυσκόλους περιστάσεις δὲν ἀποβάλλει τὴν ἰσχύν του) Κρήτ. Τὸ βουβάλι κι ἄ' γεράση, γιὰ τὸ κάλλιο βόδι κάνει (συνώνυμος τῇ προηγούμενῃ) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Τ' ἀφεντικὰ σφαχτὰ δὲ γερνᾶνε καὶ δὲν φοφᾶνε (τὰ πράγματα τῶν ἰσχυρῶν δὲν ὑποκινεῖται εἰς φθορὰν ἐκ μέρους ἄλλων) Πελοπν. ("Αρκαδ. Δάρ.) "Ο διάβολος ὅταν γεράση, γίνεται καλόγερος (ἐπὶ ἀκολάστων ἢ κακῶν, οἵτινες δεικνύουν εὐλάβειαν ἢ καλωσύνην κατὰ τὸ γῆρας) Πελοπν. (Σκορτσ.) "Ο λύκος κι ἂν ἐγήρασε κ' ἔλλαξεν τὸ μαλ-λίν του, μὴε τὴν γνώμην τ' ἔλλαξεν μὴε τὴ γεφαλὴν του (ἐπὶ τῶν φαύλων καὶ κακῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν μεταβάλλονται καὶ ὅταν ἀκόμη γηράσουν) Τῆλ. "Η παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς πολλαχ. "Ο κάτ-της κι ἂν ἐγέρασε, νὰ νύθα πού 'σεν, ἔδει τα (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Κῶς (Πυλ.) "Ε-ζήσε καὶ γέρασε καὶ γνώση δὲν ἔμαθε (ἐπὶ ἀδιορθῶτων) Πελοπν. (Παιδεμ.) "Ηταν ἡ λύκος κ'τάβ' κι γέρασι (ἐπὶ διαρκῶς ἀναβαλλόντων νὰ πράξουν τι) Θεσσ. (Κρυόβρ. Συκαμ.) Σὰ 'εράσ' ὁ λύκος, τότε σουλατσάρου δὰ τσακάλια (ὁ ἰσχυρὸς γηράσκων γίνεται ἔρμαιον τῶν ὑποδεεστέρων του) Πάξ. ("Απύρανθ.) "Αμα γηράσ' οὐ λύκος, τὸν παίρνουν οἱ σκύλλ' κατὰ πόδ' (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Μακεδ. (Πεντάπολ.) "Οποῖους τρέχ', γιρᾶ (ἡ παράλογος σπουδὴ καταβάλλει τὸν ἄνθρωπον) Λῆμν. Τοῦ σῆ'λλι οἱ στράτες τοῦ ρ'ράζουν (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Μακεδ. (Βόιον). Τόσον γηρῶ, τόσον θωρῶ (ἡ πείρα ἀποκτᾶται μὲ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ χρόνου) Σύμ. Δέν τό 'χου πού ρ'ράζου, μόν τό 'χου πού μαθαίνου (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Μακεδ. (Καταφύγ.) "Οσου ρ'ράζου, τόσου μαθαίνου (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Στερελλ. (Φθιώτ.) "Ωσου πᾶμεν τσαὶ γεροῦμεν, ἄλλα πράματα θωροῦμεν (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Κύπρ. (Λευκωσ.) Πβ. τὴν ἀρχ. γηράσκω ἀεὶ διδασκόμενος καὶ Ν.Πολίτ., Παροιμ. 3, 563-574. || Γνωμ. Σὰδ-δὲ χτίσης σπῆτι, 'ἐμ παντρέφης παιδί καὶ δὲ φυτέφης ἀμπέλι, 'ἐγ-γερονᾶς (διότι εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς καταβάλλεται πολὺς κόπος) Κῶς (Πυλ.) "Οποῖα θελεῖ νὰ γεράση, ἀργαστήρι ν' ἀγοράση (ἀργαστήρι=ἀργαλειόν, διότι ἡ ὑφαντικὴ εἶναι ἐπίπονος) Κρήτ. Τὸ γνωμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἄλλαχ. "Ο νιὸς ἄ' δὲν ἐθέριζε, γ' ἡ κόρη ἄ' δὲν ἐγέννα | τὸ βούδ' ἄ' δὲν ἐλώνευε, ποτέ τοι δὲν ἐέρνα (διὰ τὸ ἐπίπονον τῶν ἐργασιῶν) Νάξ. ("Απύρανθ.) || Αἰνιγμ. "Ο μικρὸς δὲ μεγαλώνει κι ὁ μέγας δὲ γερονᾶ (ὁ βράχος) "Ηπ. (Ραδοβύζ.) || "Ασμ.

Εὐχαριστῶ σ', ἀγάπη μου, δοξάζω σένα, Θε μου, πού 'ν' ἡ-ῖ-ἀγάπη μου καλὴ καὶ δὲ γερῶ ποτέ μου Κρήτ.

Καλότυχά 'ναι τὰ βουνά, πού δὲν γερνᾶν ποτέ τοις τὸ καλοκαίρι πράσινα καὶ τὸ χειμῶνα ἄσπρα Πελοπν. (Λάστ.)

Περνοῦν τὰ χρόνια καὶ χολ-λιῶ, γιατί γεροῦν τὰ κάλ-λη νὰ 'τον νὰ ξαναγίνοντο δ-δὲ ντό 'χα τόση ζάλ-λη Κῶς (Πυλ.)

Τὸ παλληκάρι τὸ καλὸ παράκαιρα γεράζει τὸ τ' ἀγαπάει τίς ὁμορφες, ξανθές καὶ μαυρομάτες "Ηπ.

Νὰ 'σαν ἐσᾶς ψηλὰ ραχᾶ, νεούστουν καὶ 'κι γεράτε τ' ἐμὸν ἢ κάρδια τ' ἄκλερον, γερᾶ καὶ 'κι νεοῦται (νεοῦται=ξανανιώνει, γίνεται πάλιν νέα) Πόντ. β) Διαρκῶ πολὺ χρόνον, πολυκαιρίζω Ζάκ. (Κερ.) "Ο σιρόκος 'ς τὴν ἀρχὴ ἔχει ταπεινοσύνη καὶ ἄμα γεράση φορτσάρει. γ) Ἀλλοιοῦμαι ἐκ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου, ἐπὶ φῶν, γάλακτος κλπ. Ἀπουλ. δ) Καθίσταμαι σκληρὸς, σκληρύνομαι Πελοπν. (Οἶτυλ.) "Η μυζήθρα γερνάει.

Β) Μετβ. 1) Κάμνω τινὰ νὰ γηράση, καθιστῶ τινὰ γέροντα κοιν. καὶ Πόντ. ("Οφ. Τραπ.) Τσακων.: Μ' ἐγέρασαν τὰ βάσανα. Τὸν γέρασε ἡ φτώχεια κοιν. Τὸν γέρασ' ἡ ψ'λακὴ βόρ. ἰδιωμ. Δικαουχτῶ χρονῶ κουρίτσ' γιρνᾶς σὺ Μακεδ. (Χαλκιδ.) Δὲ μὲ γέρασαν τὰ χρόνια, μὲ γέρασαν τὰ βάσανα Μακεδ. (Καταφύγ.) Τὰ βάσανα γερᾶν τὸν ἄνθρωπο Οἶν. Νὰ μ' ἐγεράκαὶ οἱ φτώχεις (μᾶς ἐγέρασαν αἱ στερήσεις) Τσακων. Αὐτοὶ οἱ μῆνες πού εἶχε μείνει 'ς τὴ φυλακὴ τὸν εἶχανε γεράσει τοῦλάχιστο δέκα χρόνια Κ.Παρορ., Κόκ-κιν τραγ., 110. || Παροιμ. φρ. Μ' ἐγέρασες! (ἐπὶ μακροχρονίου ἀναμονῆς) Πελοπν. ("Αρκαδ. Κόρινθ.) || Παροιμ. Οἱ λύπες κόβουν γόνата κ' οἱ λογισμοὶ γεράζουν (ἐπὶ τῶν προώρως γηρασκόντων ἐξ αἰτίας θλίψεων καὶ φροντίδων) πολλαχ. Δὲ μὲ γερνᾶν τὰ χρόνια, μὲ γερνᾶν οἱ ἐννομιες (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Πελοπν. ("Αργ.) Τὰ χρόνια 'κι γεροῦν τὸν ἄνθρωπον, ζὰ πόνια γεροῦν ἄτον (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Πόντ. Τὸν τρελλὸ καὶ τὸ χωριᾶτη ξένες ἐννομιες τὸν γεράζουν (ἐπὶ τῶν ἀφρόνων καὶ ἀμαθῶν οἵτινες ἀσχολοῦνται μὲ τὰ ἀλλότρια) Πελοπν. (Μεσσ.) "Η παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς πολλαχ. || "Ασμ.

Στάλα καὶ στάλα τὸ νερό | τὸ μάρμαρο τρυπᾶ το καὶ σένα ἡ ἀγάπη σου | τὸν ἄνθρωπο γηρᾶ τον Νίσυρ.

Λέουν ἡ πίκρα πῶς γερᾶ | τσ' οἱ λοῖσμοὶ φυροῦνε μά, 'ὦ πού τὰ 'χω τσαὶ τὰ δυὸ | πῶς δὲ μὲ καταλοῦνε; Χίος (Πυργ.)

Περνοῦν τὰ χρόνια καὶ χολιῶ, γιατί μᾶς ἐγηροῦσ-σι κι ἂν δὲν μᾶς ἐγηροῦσασ-σι, 'ἐν τό 'χα κι ἂν περνοῦσ-σι Τῆλ. 2) Μεταφ. ψήνω Πελοπν. (Λευκτρ.): Γέρασε τὴ μυζήθρα (βάλε λίγη φωτιά διὰ νὰ ψηθῇ ἡ μυζήθρα καλύτερα).

Μετοχ. ἐπιθ. 1) "Ο ἐμφανίζων σημεῖα παρακμῆς, ἐξαντλήσεως ἕνεκα τῆς μεγάλης ἡλικίας κοιν. καὶ Καππ. ("Αρκαβάν. Σίλ.) Τσακων.: Γερασμένος ἄνθρωπος - γερασμένο ζῶ - δέντρο. κοιν. Εἶναι κ' οἱ σοσιαλιστὲς ἕνα ἀπὸ τὰ φαινόμενα τοῦ σύγχρονου καὶ κάθε γερασμένου πολιτισμοῦ "Ι.Δραχούμ., "Οσοι ζωντ. 2, 99. || "Ασμ.

Ψηλὸ βουνὸν ἀνέαινα | κ' ἤμουν βαριά θλιμ-μένο θλιμ-μένο καὶ 'εράμενο | καὶ παραπονεμένο Κάρπ.

Φεύγουν παιδιὰ ἀνύπαντρα, γυρίζουν γερασμένα καὶ τὰ γελοῦν οἱ-ῖ-ἔμορφες, ροῦσες καὶ μαυρομάτες "Ηπ. (Μαζαρ.) 2) Ξηρὸς, σκληρὸς Πελοπν. (Οἶτυλ.): Γερασμένη μυζήθρα.

γεροβασιλιάς ὁ, σύνθηθ. γιρουβασ'λιάς σύνθηθ. βορ. ἰδιωμ.

"Εκ τῶν οὐς. γέρος καὶ βασιλιάς.

1) Βασιλεὺς γηραιὸς τὴν ἡλικίαν σύνθηθ. 2) Εἶδος παιδιᾶς, καθ' ἣν μεταξὺ ομάδος παιδιῶν, κρατουμένων κύκλῳ διὰ τῶν χειρῶν, τὸ ὑποδύμενον τὸν «γεροβασιλιά» ὑποκρίνεται τὸν κατάκοπον καὶ πεινῶντα, πληροφορεῖται ὁμῶς ἐκ μέρους τῶν συμπαικτῶν τοῦ ὅτι οὔτε ἄρτος οὔτε φαγητὸν ὑπάρχει, διότι τὰ ἔφαγεν ἡ «γάττα». Ζητεῖ νὰ μάθῃ τότε πού εἶναι τώρα καὶ ὁ παίκτης, ὁ ὑποδύμενος τὴν «γάτταν», κρυπτόμενος ὁ-

πισθεν τῶν ἄλλων, ἀρχίζει νὰ νικουρίζει. Ὁ «γεροβασιλιάς» ὁρμᾷ νὰ τὸν συλλάβῃ διὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, ἐκεῖνος φεύγει τρέχων δι' ἐλιγμῶν μεταξὺ τῶν κρατουμένων διὰ τῶν χειρῶν παικτῶν καὶ ἡ παιδιὰ λήγει διὰ τῆς συλλήψεως καὶ τιμωρίας αὐτοῦ ἢ δι' ἀποχωρήσεως ἔνεκα καμιάτου τοῦ διώκοντος Πελοπν. (Σιλίμν.)

γεροβάτραχος ὁ, ἀμάρτ. γεροβόρακος Κύπρ. (Δάλ.) Ἐκ τῶν οὐσ. γέρος καὶ βάτραχος παρ' ὃ καὶ βότραχος.

Βάτραχος γηραλέος: Ἕνας γεροβόρακος ἐποιοήθη τζαὶ λαλεῖ (ἐκ παρὰμυθ.)

γεροβόσκι τό, Χίος (Πυργ.) γεροβόσι Χίος, γεροντοβόσι Χίος.

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. γεροβόσκιον. Βλ. Ἐξήγ. Ἡμπέρ. στ. 227 (ἐκδ. Legrand) «Πάγαίνε, τὸ παιδάκι μου, μὰ πάλιν νὰ πιστέψῃς | νὰ ἔχωμεν γεροβόσκιον ἐγὼ καὶ ἡ μητέρα». Ὁ τύπ. γεροντοβόσι <γεροντοβόσκι δι' ἐναλλαγῆς τοῦ πρώτου συνδετικοῦ παρὰ τὸν τύπον γέροντας.

Τὸ κτῆμα, τὸ ὁποῖον οἱ γέροντες γονεῖς κρατοῦν πρὸς συντήρησιν τῶν μετὰ τὴν διανομήν τῆς ὑπολοίπου περιουσίας τῶν εἰς τὰ τέκνα τῶν. Συνών. γεροκόμι, γεροντομοίρι, γεροτρόφι.

γεροβοσκός ὁ, Κρήτ. (Σφακ.) — Γ.Βλαχογιάνν., Λόγοι κι ἀντίλ., 47 — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γέρος καὶ βοσκός.

Ποιμὴν γηραλέος ἐνθ' ἄν.: Καλότυχη, γεροβοσκέ, κ' ἡ ὥρα καὶ σὺ μαζί της Γ.Βλαχογιάνν., ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Ἕνας βοσκός, γεροβοσκός καὶ παλιοκουραδάρης τὰ νιάτα του θυμήθηκε, τὰ νιάτα του θυμάται Σφακ.

γερογάιδαρος ὁ, πολλαχ. γιουργάιδαρους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γερογάδαρος Ἀστυπ. Σίφν. γερογάρος Κύπρ. (Δάλ.) γεροντογάιδαρος ἑνιαχ. γεροδογάιδαρος Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γεροδογάδαρος Ἴος γιουρντογιάιδαρους ἑνιαχ. βορ. ἰδιωμ. ἑροδοάδαρος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γέρος. παρ' ὃ καὶ γέροντας, καὶ τοῦ οὐσ. γάιδαρος.

Α) Κυριολ. Ὄνος μεγάλης ἡλικίας πολλαχ.: Βρίσκει ἕναν ἄλλο νοικοκύρη κι ἀγοράζει ἕνα γερογάδαρο ἐκατὸ χρονῶ Ἀστυπ. Καβαλλίκα τοῦ γιουργάιδαρου κι βάρ' νὰ φτάῃς γρήγουρα Εὐβ. (Ἀκρ.) Ἑροδοάδαρος εἶναι κ' ἔχει κι ἀκριβὰ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τσουνᾶ σὰ δὲ γεροδογάδαρο Ἴος Συζήτα συζήτα, ἐβαρυχῆκαν τζαὶ τίποτ' ἐν ἐκάμαν. Ἕνας γερογάρολ-λαλεῖ τους (ἐβαρυχῆκαν=ἐβαρύνθησαν, ἐκουράσθησαν ἐκ παρὰμυθ.) Κύπρ. Καὶ δὲν φαίνεται ἂν πεθάνῃ τώρα, μήτε ἂν ζῇ ὁ γερογάδαρος Γ.Βλαχογιάνν., Λόγοι κι ἀντίλ. 57 || Παροιμ.: Ὁ γερογάδαρος σπᾶ τὸ σαμάρι (ἐπὶ γερόντων εὐερεθίστων καὶ πεισμόνων) Σίφν. || Γνωμ. Δαμάλιν' ποὺ δαμάλιν τζαὶ πουλάριν' ποὺ γερογάδραν (ἤτοι διὰ τὴν καλὴν ἀναπαγωγὴν τῶν βοῶν πρέπει ὁ ἐπιβήτωρ βοῦς νὰ εἶναι νεαρός, διὰ δὲ τὴν τῶν ὄνων πρέπει ἡ ὄνος νὰ εἶναι ἡλικιωμένη) Κύπρ.

Β) Μετάφ. Γέρων ἀναιδής, αἰσχρὸς καὶ ἀνήθικος πολλαχ. Βρέ, τὸ γερογάδαρο! δὲ δρέπεται νὰ κυνηγᾷ τί' γυναικες Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Καημένε ἑροδοάδαρε καὶ δὲ δρέπεσαι πλὴ νὰ κάνῃς εὐτὰ βουὸν κάνεις; Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μ' αὐτὸν τοῦ γιουργάιδαρου κἀν'ς παρέα; Εὐβ. (Ἀκρ.) || Φρ. Φτοῦ σου, γερογάδαρε! (ὑβρις) πολλαχ. Συνών. Παλιογάιδαρος, παλιογαϊδούρι. β) Ὑβριστικῶς, παῖς προκεχωρη-

μένης ἡλικίας καὶ μεγάλης σωματικῆς ἀναπτύξεως Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

γερογαμπρός ὁ, Πελοπν. (Κλειτορ.) γεροδόγαβρος Κόθρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γέρος, παρ' ὃ καὶ γέροντας, καὶ γαμπρός.

Ὁ νυμφευόμενος εἰς μεγάλην ἡλικίαν ἐνθ' ἄν.: Ματάρθανε 'ς τὸ χωριὸ κ' ἠῦρανε τὸ γερογαμπρὸ Κλειτορ.

γερογάττα ἡ, ἀμάρτ. γιουγάττα Στερελλ. (Ἀχυρ.) γιρογάττα Στερελλ. (Ἀχυρ.) γεροκάτ-τα Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γέρος καὶ γάττα.

Γαλῆ γηραλέα ἐνθ' ἄν.: Εἴσι σὺ νιὰ γιρογάττα ποὺ τρῶς πάντα τοῦ καλύτερου (ἐπὶ πονηρῶν ἀνθρώπων) Ἀχυρ.

γερόγαττος ὁ, ἀμάρτ. γιρόγαττους Στερελλ. (Ἀχυρ.) γερόκατ-τος Κύπρ. — Δ.Λιπέρτ., Τζιουπρ. Τραούδ., 2, 102 γερογάττος Κεφαλλ. γιουργάττους Στερελλ. (Ἀχυρ.) γεροκάττης Κρήτ. γεροδόγαττος Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γέρος, παρ' ὃ καὶ γέροντας, καὶ γάττος, παρ' ὃ καὶ κάττος.

Γάττος μεγάλης ἡλικίας ἐνθ' ἄν.: Τί τότε θέεις τὸ γεροδόγαττο καὶ τότε ποτίζεις γάλα, ἄφησό τονε νὰ ψοφήσῃ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Θωρεῖ ἕνα γερόκαττον ὡς τσεῖ πάνω μάλλουρον (μάλλουρον=μαλλιαρὸν) Κύπρ. Ξέρ'ς τί γιρογάττους εἶν' αὐτός; (ἐπὶ ἀνθρώπου ἔχοντος σεξουαλικὴν ἀντοχήν) Στερελλ. (Ἀχυρ.) || Παροιμ. Τοῦ γερόκαττου ἀρέσκουν του τὰ τρυφερά ποντίκια (ἐπὶ γερόντων ἐπιδιωκόντων ἐρωτικὰς σχέσεις μετὰ κορασίδων, νεαρῶν γυναικῶν) Κύπρ. Οὐ γιρογάττους τρυφιδά ποντίκια θέλ' (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ὁ γερογάττος ἀγαπᾷ τὰ ποδιλάκια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κεφαλλ. Ὅταν λείπῃ ὁ γεροκάττης, ὅλοι οἱ ποδικοὶ χορεύουν (ἐπὶ ἀταξίας ἢ ἀκοσμίας προκαλουμένης ἐκ τῆς ἀπουσίας τοῦ πατρός, διδασκάλου καὶ γενικῶς τοῦ προϊσταμένου) Κρήτ. || Ποίημ.

Ντὰ τοῦ γερόκαττου τσαί πάλε τρυφερά ἀρέσκει του νὰ τρώῃ ποντικουόκια Δ.Λιπέρτ., ἐνθ' ἄν.

γερόγιδα ἡ, Πελοπν. (Κάμπ. Λακων.) γεροδόγιδα Πελοπν. (Κίτ. Μαζαίκ. Μάν.) γρόγιδος Κρήτ. (Ἀνώγ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γέρος καὶ γίδα. Ὁ τύπ. γρόγιδος κατὰ συμφυρμὸν τοῦ γέρος πρὸς γριά>γριά.

Γηραιὰ αἰξ ἐνθ' ἄν.: Ἀπὸ γεροδόγιδα ἦτα τὸ κρέας καὶ δὲν ἔβραζε Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

γερογκρινιάρης ἐπίθ. σύνθη.

Ἐκ τῶν οὐσ. γέρος καὶ τοῦ ἐπίθ. γκρινιάρης.

Γέρων φίλερις, ἰδιότροπος, μεμψίμοιρος σύνθη.: Πῶπε πιά γερογκρινιάρη! σύνθη. Ἄς πάω μόνο τώρα, νὰ πάρω κάρβουνα ἀπ' ἐκεῖνον τὸ γερογκρινιάρη Δ.Βουτυρ., Ἐπανάστ. ζῶων, 184.

γεροδάσκαλος ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γέρος καὶ δάσκαλος.

Διδάσκαλος γηραιός, μέγας τὴν ἡλικίαν πολλαχ.: Σὲ λίγο καθήσανε ὅλοι χάμου καὶ ἕνας γεροδάσκαλος μὲ ἄσπρα γενάκια ἀνέλαβε χρῆν προέδρου Πελοπν. (Βούρβουρ.) Σηκώθηκε καμαρωτός, χαιρέτησε μὲ ὕφος κἀνενοῦ γεροδασκάλου, κωμικώτερος κι ἀπ' ὅ,τι ἤθελε κι ὁ ἴδιος νὰ φανῇ καὶ πῆρε τὴ φενγάλα του Γ.Βλαχογιάνν., Ν. Ἑστ. 17 (1935), 123.

